

Arrest

nr. 323 229 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse Steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beweert reeds sinds 2021 op het Belgische grondgebied te verblijven.

1.2. Op 20 augustus 2024 bood verzoeker zich aan op het politiebureau van Roeselare. Er werd een administratief verslag opgemaakt wegens illegaal verblijf. Verzoeker bleek eveneens gekend als verdachte van een verkrachting van een meerderjarige die in de nacht van 9 op 10 augustus 2024 werd gepleegd en werd hierover door rechercheurs van de lokale gerechtelijke politie geïnterpelleerd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 augustus 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: T.(…)

Voornaam: R.(…)

Geboortedatum: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen O dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de vervijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Attikel 7, alinea 1, van de wet:

¶ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

¶ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 20.08.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van verkrachting.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België sinds 2021 woont en dat hij een vriendin in Antwerpen heeft. Hij verklaart werk te willen vinden. Hij niet naar Marokko terugkeren hij daar niet meer heeft. Hij geeft geen informatie meer over zijn vriendin. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene onbekend was.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8§2 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

¶ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

¶ Artikel 74/14 §3, 3° : de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 20.08.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van verkrachting.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(…)”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 augustus 2024 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Riho op 20.08.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : T.(…)

voornaam : R.(…)

geboortedatum : (…)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

¶ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 20.08.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van verkrachting.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België sinds 2021 woont en dat hij een vriendin in Antwerpen heeft. Hij verklaart werk te willen vinden. Hij niet naar Marokko terugkeren hij daar niet meer heeft. Hij geeft geen informatie meer over zijn vriendin.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene onbekend was.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissingen geenszins hieraan voldoen

Zodat de aangevochten beslissingen de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Artikel 74/11 § 1 en § 2 Vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval [met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23].

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid .

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2° , op voorwaarde dat hij geen [bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet stelt het navolgende:

Art 74/14 • [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten .

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd .

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, [kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten] tot het vervullen van preventieve maatregelen.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;

4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11 , § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° , of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de huidige verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar (1) het risico op onderduiken 2) het gegeven dat verzoeker een bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

Wat betreft het feit dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker op datum van 20.08.2024 werd aangehouden omwille van feiten van verkrachting.

De Raad van State heeft al in eerdere rechtspraak vastgesteld dat een inreisverbod slechts betekenis heeft als het gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. {RvS 18.12.2013, nr. 225.871, RvS

26. 06.2014, nr. 227.898 met verwijzing naar GwH 18.07.2019, nr. 112/2019 punt3).

In twee gevallen wordt een inreisverbod opgelegd, namelijk:

1/ een vorig BGV werd niet uitgeveerd;

2/ het BGV dat wordt afgeleverd bevat een termijn van nul dagen voor vrijwillig vetrek.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat er sprake is van een vorig BGV dat niet zou zijn uitgevoerd.

Op datum van 20.08.2024 werd aan verzoeker inderdaad een BGV met een termijn van nul dagen betekend. Feit is dat slechts in navolgende specifieke gevallen een BGV met een termijn van nul dagen kan worden afgeleverd:

1/ risico op onderduiken

2/ Preventieve maatregel BGV werd niet gerespecteerd

3/ bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

4/ verblijf werd beëindigd of ingetrokken in toepassing van artikel

11 § 2, 4°, artikel 13, § 4, 5°, artikel 74/20 of artikel 74/21 VW

5/ onontvankelijk of kennelijk ongegrond verzoek om internationale bescherming

Verzoeker meent dat in casu op onzorgvuldige werd overgegaan tot het nemen van een BGV met een termijn van nul dagen.

Zoals supra werd aangehaald wordt ter zake verwezen naar het feit dat er in hoofd van verzoeker een risico bestaat op onderduiken.

"Risico op onderduiken" wordt in de Verblijfswet gedefinieerd als: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken (artikel 1, § 1, 11° Vw).

Het risico moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer objectieve criteria vastgesteld, rekening houdende met alle omstandigheden die eigen zijn aan elke geval. (artikel 1, §2 Vw).

Verzoeker brengt als stuk 3 zijn verhoor van 20.08.2024 bij de politiezone Riho in de debatten.

Uit dit verhoor blijkt dat verzoeker op 20.08.2024 om 12.40 uur werd gearresteerd nadat hij zich spontaan in het politiecommissariaat van de PZ Riho had aangeboden.

Van enig actueel en reëel risico op onderduiken is dan ook geenszins sprake! !

Hetzelfde dient gesteld te worden nopens de ponering dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn.

Verzoeker werd inderdaad op 20.08.2024 om 12.40 gearresteerd, arrestatie welke werd bevestigd door de dienstdoende parketmagistraat, en verhoord nopens een feit van verkrachting.

Verzoeker werd grondig verhoord en mocht na het verhoor (sic nadat de verbalisanten contact hadden opgenomen met de dienstdoende parketmagistraat) beschikken zonder enige voorwaarde. Verzoeker werd niet voorgeleid voor de Onderzoeksrechter !!!

Het feit dat verzoeker enkel en alleen werd verhoord kan dan ook niet aangegrepen worden om te stellen dat hij een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Besluitend, dient dan ook te worden gesteld dat verweerster geenszins diligent is geweest om BGV met een termijn van nul dagen af te leveren .

Nu verzoeker al te voorbarig te werk is gegaan bij het afleveren van het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van nul dagen terwijl verzoeker wel degelijk een termijn diende gegund (cfr de wettelijke bepalingen) te worden meent verzoeker, gelet op hetgeen supra werd gesteld, dat in casu dan ook geenszins een inreisverbod kon worden opgelegd.

De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden.

Subsidiar, moest uw Raad van oordeel zijn dat in casu wel degelijk een kon worden overgegaan tot het afleveren van een BGV met een termijn van nul dagen dan wenst verzoeker specifiek nog wat betreft de beslissing nopens het inreisverbod het navolgende te laten gelden:

Krachtens artikel 74/11 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgelegd door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. Integendeel bepaalt litigieus artikel van de Vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar", dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Litigieus artikel houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening dient te nemen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19.01.2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van Europese Unie van 16 december 2008

over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24.12.2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6) dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Par. St. Kamer 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

Eevenzer kan de minister zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In casu werd een inreisverbod ogelegd van drie jaar om redenen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, illegaal in België verblijft en noch artikel 8 en 3 EVRM kunnen worden weerhouden.

Verzoeker verwijst expliciet naar hetgeen supra werd gesteld dat jegens hem geenszins kan gesteld worden dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Nergens is in de bestreden beslissing terug te vinden of er een effectieve afweging plaatsvond met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin geargumenteed waarom er in casu geopteerd wordt voor de maximale termijn van 3 jaar.

Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, dient er te worden gewezen op het feit dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Verzoeker heeft op het grondgebied van het Rijk familie wonen en onderhoud een duurzame relatie met mevrouw N.(...) M.(...), welke woonachtig is in Antwerpen. Relatie welk beide partners wensen te officialiseren door middel van een huwelijk.

Daarnaast heeft verzoeker door zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk zich alhier volledig geïntegreerd.

De banden met zijn geboorteland, zijn uitermate minimaal, omzeggens nihil.

Er wordt duidelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, noch is duidelijk waarom er een inreisverbod van 3 jaar wordt afgegeven.

Duidelijk werd door verweerder niet beargumenteed waarom er in casu geen humanitaire redenen kunnen spelen.

Het moge minstens zo zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod onzorgvuldig zijn en elke redelijkheid missen.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de betreden beslissingen niet afdoende werden gemotiveerd.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer welke het volgende stelt:

"een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende" (Opdebeek, Coolsaet A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, 189).

Er is dan ook niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het middel is dan ook gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat éénieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissingen derhalve nietig dienen te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op uitbouwen van menselijk contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, 640 en 64).

Hij specificeert als volgt: "uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. 649).

Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM niet enkel het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu 'privé leven' expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Het is zo dat verzoeker zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied in het jaar 2021.

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit verblijf alhier.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Een eerder vriendschappelijke relatie met mevrouw N.(...) M.(...) is uitgegroeid tot amoureuze relatie welke een duurzaam karakter heeft. Mevrouw N.(...) M.(...) is van Marokkaanse origine en geniet de Belgische nationaliteit. Beide partners hebben derhalve culturele achtergrond.

Verzoeker begrijpt al goed het Nederlands. Hij kan niet langer aanzien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient verweerder een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967 om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Enkel en alleen de arrestatie op 20.08.2024 werd in de verf gezet.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets-RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/Nederland)

intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/ Nederland, nr. 46410/99).

Verzoeker kan niet genoegzaam benadrukken dat hij enkel één maal door de PZ Riho werd verhoord.

Verzoeker liep geen enkele strafrechtelijke veroordeling op.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de familie en de vrienden- kennissenkring en zijn relatie met een Belgische onderdane in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten en inreisverbod

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003)

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV x/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.
 In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verwerende partij ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel te geven om verzoeker om het grondgebied te verlaten met en temijn van nul dagen en een inreisverbod van maar liefst 3 jaar !!
 Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van de humanitaire rechten primeert.
 In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 2021.
 Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier zijn verder leven uit te bouwen samen met zijn partner, mevrouw N.(...) M.(...).
 Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissingen (bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten /inreisverbod van 3jaar) zijn zeer zeker niet proportioneel.
 Het middel is dan ook gegrond.”

In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan ” {zie R. v. St. Eeckhout nr. 32893, 28 juni 1989).

Artikel 7 4/11 § 1 en §2 Vreemdelingenwet luidt:

“ de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

...

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een 1 inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen .”

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat ook met zijn fundamentele rechten rekening zou worden gehouden.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel gegrond is.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het proces-verbaal van verhoor opgesteld door politiezone RIHO op 20 augustus 2024 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings-of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.9. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.10. In de eerste plaats wordt hieronder ingegaan op het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing.

2.10.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Verzoeker acht de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, maar betwist, noch weerlegt in zijn middelen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie"*. Op basis van deze vaststelling is de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht om aan verzoeker in toepassing van de bovenvermelde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren.

Verzoeker beweert in zijn eerste middel dat zijn ondervraging in het kader van een verkrachtingszaak niet kan worden aangegrepen om te concluderen dat zijn gedrag een risico voor de openbare orde inhoudt omdat hij naderhand mocht beschikken.

De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekers kritiek in wezen gericht is tegen een overtollig motief van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker ontbeert bijgevolg op dit punt belang bij zijn kritiek. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, mag steunen op feiten die (nog) niet tot strafvervolging hebben geleid om te bepalen of er al dan niet sprake is van een mogelijke verstoring van de openbare orde (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531; RvS 9 juni 2015, nr. 231.484). De beweringen van verzoeker over de gunstige afloop van het verhoor en het uitblijven van een voorleiding voor de onderzoeksrechter worden niet ondersteund door de gevoegde stukken. Uit het verhoorverslag, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), blijkt immers dat zijn aanhouding tijdens het verhoor werd bevestigd door de dienstdoende parketmagistraat.

Verzoeker slaagt er kennelijk niet in aannemelijk te maken dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd.

2.10.2. Vervolgens besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker op grond van het door hem geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet in het kader van de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hierbij wordt uitdrukkelijk naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet verwezen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...).”

Het “*risico op onderduiken*” uit het hierboven weergegeven artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet wordt nader gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat op zijn beurt een aantal objectieve criteria om dit risico vast te stellen. In de bestreden beslissing wordt meer bepaald verwezen naar de objectieve criteria, vervat in artikel 1, §2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

2.10.3. Verzoeker betwist in zijn eerste middel dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat. Hij leidt dit af uit de kopie van het proces-verbaal van zijn verhoor dat op 20 augustus 2024 plaatsvond in het kader van de verkrachtingszaak (Verzoekschrift, bijlage 3). Volgens verzoeker is er geen sprake van enig actueel en reëel risico op onderduiken omdat hij zich die dag spontaan op het politiecommissariaat heeft aangeboden.

2.10.4. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de wettelijke criteria die in de eerste bestreden beslissing aangewend worden om het risico op onderduiken te onderbouwen. Verzoeker betwist immers nergens in zijn eerste middel dat “(u)it het administratief dossier (niet) blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren” of dat hij “zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en “geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”. Het gegeven dat verzoeker zich op 20 augustus 2024 spontaan heeft aangeboden op het politiekantoor in Roeselare, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende zijn verblijfssituatie die wel degelijk een risico op onderduiken kunnen impliceren.

2.10.5. Tenslotte bepaalt het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* rekening dient te houden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de *“(b)etrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*.

Verzoeker toont in zijn eerste middel niet aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.11. Na de bespreking van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt nu het aan verzoeker opgelegde inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, aan een onderzoek onderworpen.

2.11.1. Dit inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Uit de bespreking van het bevel om het grondgebied te verlaten is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden tot het besluit kwam dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, waardoor het bestuur in beginsel verplicht was om deze verwijderingsmaatregel in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

2.11.2. Verzoeker is in verband met deze tweede bestreden beslissing vooreerst van oordeel dat in zijn geval niet afdoende werd gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt in de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Riho op 20.08.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van verkrachting.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België sinds 2021 woont en dat hij een vriendin in Antwerpen heeft. Hij verklaart werk te willen vinden. Hij niet naar Marokko terugkeren hij daar niet meer heeft. Hij geeft geen informatie meer over zijn vriendin.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene onbekend was.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2.11.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk motiveert, rekening houdend met verzoekers individuele situatie, waarom hij ervoor koos om een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat een duidelijke specifieke motivering betreffende de maximumtermijn zou ontbreken. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar wordt immers proportioneel geacht omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wegens verdenking van verkrachting. Het eventuele gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner, waarvan overigens geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd, weegt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet op tegen de vrijwaring van de openbare orde. De Raad stipt aan dat de verplichting voor de gemachtigde van de staatssecretaris, om te motiveren in verband met de gekozen duur van het inreisverbod, geenszins inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten motiveren waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen.

Waar verzoeker het in zijn middel oneens is met de analyse dat zijn gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde, kan worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld. Het loutere gegeven dat verzoeker (nog) niet werd voorgeleid bij de onderzoeksrechter en dat deze feiten nog niet tot een strafrechtelijke sanctie hebben geleid, brengt niet mee dat deze ernstige feiten als onbestaande zouden moeten worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze gegevens, die ook werden aangewend ter onderbouwing van het terugkeerbesluit, geen rekening zou mogen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Ook hier merkt de Raad op dat het gedrag van verzoeker slechts een bijkomend argument uitmaakt in het kader van het inreisverbod omdat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvoor een 'ernstige bedreiging van de openbare orde' vereist is.

2.11.4. In zoverre verzoeker beweert dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening werd gehouden met zijn "*specifieke omstandigheden*", zoals wordt bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker, behoudens zijn kritiek op de openbare orde-overwegingen, niet uiteenzet met welke specifieke omstandigheden ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, waardoor zijn kritiek in dit verband niet van dien aard is om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Dezelfde redenering kan worden toegepast waar verzoeker aanhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Verzoeker verzuimt immers uiteen te zetten welke humanitaire redenen een obstakel zouden vormen die een inreisverbod in de weg zouden staan.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.13. Wat het bestaan van een privé- en gezinsleven betreft, beroept verzoeker zich in zijn tweede middel op het feit dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw N.M., op zijn bewering dat hij zich volledig in België heeft geïntegreerd en hier zijn sociale leven heeft uitgebouwd sinds zijn aankomst in 2021, op het gegeven dat hij alhier duurzame vriendschapsrelaties heeft opgebouwd en al goed Nederlands begrijpt en de stelling dat hij geen sociale banden meer zou hebben in zijn land van herkomst.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft geleverd van zijn affirmaties met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven in België. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen en brengt geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de

zin van artikel 8 van het EVRM. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dus in principe overbodig is. Desalniettemin blijkt uit beide bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris overging tot een belangenafweging tussen de privébelangen van verzoeker en het algemeen belang van de maatschappij. Hierbij kan nog worden aangestipt dat het eventuele privé- en/of gezinsleven, dat werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkene omwille van zijn verblijfssituatie diende te weten dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven een precair karakter had, slechts in uitzonderlijke omstandigheden zal leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Desalniettemin wordt zowel in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de eerste bestreden beslissing, als in het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd in verband met verzoekers voorgehouden privé- en gezinsleven:

“Betrokkene verklaart dat hij in België sinds 2021 woont en dat hij een vriendin in Antwerpen heeft. Hij verklaart werk te willen vinden. Hij niet naar Marokko terugkeren hij daar niet meer heeft. Hij geeft geen informatie meer over zijn vriendin.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene onbekend was.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.”

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middelen wordt er wel degelijk een afweging gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoeker anderzijds. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er geen schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven aannemelijk werd gemaakt.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 74/11, 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht, zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat de beslissingen niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten of het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofde niet zouden zijn gehonoreerd. Er blijkt evenmin een schending van het rechtszekerheids- en/of het vertrouwensbeginsel.

De vier aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN